

Aceste tablouri sunt când bogat comice, când mai terne, când matematic ritmate, când mai „lăsate în scări”. Dincolo de imperfecțiunile de amănunt se ghicește însă desenul ferm al mizanscenei, care – așa cum au dovedit-o montările românești de până acum ale lui Vlad Mugur – nu va întârzia să prevaleze, ridicând spectacolul la nivelul faptului de artă desăvârșit.

Va contribui la aceasta, cu certitudine, „rodarea” interpreților, printre care se găsesc și trei abia-absolvenți ale Academiei de Teatru și Film din București: Luiza Cocora (Chechchina),

înezestrată în mod egal – și egal de generos – pentru dramă și comedie, Iulia Lazăr, predispusă la roluri de subretă (comică), și Romanița Ionescu, o siluetă elegantă, atrăgătoare. Ele au fost bine „tolerate” de corpul de elită al scenei craiovene: Ilie Gheorghe, într-un travesti pe cât de neașteptat pe atât de scilpitor construit, Valentin Mihali, „dotat” de regizor cu o rostire foarte hazoasă, care-i cere însă actorului considerabile eforturi, Mirela Cioabă, aproape de nerecunoscut (în sensul bun al cuvântului!) într-un rol de cață absolută drapată în umilișta liliacă, Valer

Dellakeza, Angel Rababoc, Vasile Cosma, Adrian Andone... Alături de ei, mai proaspeții componenți ai trupei – Sorin Robert Leoveanu (anunțând și disponibilități comice, după dificilul examen „dramatic” din Așa este...) și Nicolae Poghirc –, precum și invitata bucureșteană Camelia Maxim (ispititoare și perfidă ca o autentică *venexiana*) au alcătuit, cum își dorește mereu Vlad Mugur, o echipă. O echipă care, ca și „naționala” de fotbal, abia urmează să arate ce poate.

Alice Georgescu

Iarba verde de acasă

Alexandru Dabija ține să reia aidoma concepția regizorală a unui spectacol, schimbând doar actorii. *Frații de Sebastian Barry*, realizat mai demult la Brașov, a fost reluat la Teatrul Odeon, așa cum *Orfanul Zhao* a fost transplantat de la Piatra Neamț la „Nottara”. Impresia este, chiar pentru cei care n-au văzut varianta anterioară, de ne-organicitate. Actorii par a fi chemați să îmbrace niște haine croite după alte măsuri decât ale lor înșile. Așa cum un profesor nu-l poate înlocui pe altul la o prelegere, chiar dacă predă aceeași materie, fără să altereze concepția de ansamblu asupra cursului, tot așa schimbarea actorilor impune modificări la nivelul abordării regizorale. Dacă aceasta din urmă rămâne rigidă, rezultatul seamănă cu o structură mecanică suprapusă viului. Din fericire, totuși, efectul nu este, în ciuda avertismentului lui Bergson, de natură comică. Așa cum este, spectacolul păstrează mult din fiorul poetic real al piesei, are momente de elegantă încordare și o caligrafie scenică îngrijită.

Piesa, cu acțiune minimă, aduce în scenă doi frați, unul dintre ei handicapat, care îmbătrânesc împreună, izolându-se de lume. Tema, sau supratema, cum ar fi spus D. I. Suchianu, este procesul de regresie, care nu trebuie confundat cu unul de degradare. Eroi se retrag întâi din social în psihologic, apoi din psihologic în fiziologic, lăsându-ne să bănuim etapa finală a dizolvării în biologic. Este părăsită în primul rând comunitatea locală (reprezentată prin grupul jucătorilor de cărți) pentru lumea fantasmelor și pulsiunilor primare. Acestea sunt, la rândul lor, abandonate, în favoarea fiziologiei elementare a funcțiilor orga-

FRAȚII de Sebastian Barry. Traducerea: Carmen Croitoru ● SMART și TEATRUL ODEON ● Data reprezentației: 7 octombrie 2000 ● Regia: Alexandru Dabija ● Scenografia: Irina Solomon și Dragoș Buhagiari ● Coregrafia: Răzvan Mazilu ● Distribuția: Mircea Albulescu (Josey), Constantin Cojocar (Mick), Șerban Ionescu (Tatăl), Rodica Mandache (Mama), Dorina Lazăr (Doamna Molloy), Irina Mazanitis (Doamna Swift), Gelu Nițu (Domnul Reagan), Elvira Deatcu (Fata) ● Dansează: Răzvan Mazilu, Sidonia Ganea, Dumitru Bogomaz.

nice, situate dincoace de gândire, chiar dacă încă în simțire. Iarba care năpădește scena sugerează absorbția în naturalul inert, regresia absolută în biologic. Slabe încercări de revenire antientropică se năruie rând pe rând. Dansurile din fundal, ca și tangoul spectaculos al lui Răzvan Mazilu, aduc, în letargia informului, ordinea stilistică în chip de propunere de neurtat.

Spectacolul are unele momente de autentică poezie și altele de încordare dramatică remarcabilă. Scena convivală a jucătorilor de cărți are o savoare cehoviană. Contrastele între informal și stilizat structurează bine spectacolul, iar finalul cade cu o măsurată bruschetă. Din păcate, nu există o reală comunicare între actori, fiecare părând a fi preocupat doar cum să se așeze mai bine în găoacea proprie. Grija lui Dabija este eleganța mecanică, nu participarea organică, de aceea actorii par a fi în recital, nu în dialog. Se pare că Mircea Albulescu a ajuns la stadiul de perfecțiune în care nu mai poate avea partener. Șansa lui actuală, ca a oricărui actor de asemenea calibru – Marlene Dietrich, Vittorio Gassman sau Edwige Fautrier – este *one-man-show*-ul. Fiind absorbit în el însuși, nu-l bagă prea mult în seamă pe Constantin Cojocar (fratele „normal”), care se descurcă și el cum poate mai bine. Dorina Lazăr domină scena cu autoritate, Gelu Nițu și Irina Mazanitis

Mircea Albulescu și Constantin Cojocar

secondând-o cu aplomb. Șerban Ionescu are o apariție pregnantă în tatăl celor doi frați, dar Rodica Mandache adoptă nuanțe stridente și inadecvat-felliniene în rolul mamei. Răzvan Mazilu concepe o coregrafie elaborată, pe care el însuși o interpretează superb; din păcate, prestația sa nu se leagă de restul spectacolului. Stăm în sala plină de amintiri a Majesticului, ne reevocăm cu nostalgie spectacolul Teatrului Național cu *Oameni și șoareci*, dar ne dăm seama că nu ne putem întoarce acolo.

Adrian Mihalache